CE-AU SEMĂNAT ŞI CE-AU CULES...

Reporterii noştri, prezenţi la antrenamentele a cinci echipe divizionare A, comentează acestora din etapa a 17-a, în funcţie de pregătirea lor

„U" CLUJ

ÎMPLINIRILE SÎNT ÎNCĂ DEPARTE

Cu o serie de întreruperi, antrenorul Tească a reluat activitatea cu Universitatea Cluj, abia la jumătatea lui martie. El şi-a precizat de la bun început nu doriinţa, ci hotărîrea de a aplica aici principiile fotbalului pe care îl împărtăşeşte, tinzînd în permanenţă către o mărire a vitezei de joc, a execuţiilor tehnice economicoase, moderne, a orientării rapide în teren — totul realizat printr-o abandonare a veleităţilor personale în folosul echipei.

E vorba, cum poate aprecia ori cine — în mod obiectiv — de idei mult diferite de cele sub auspiciul cărora au lucrat pînă acum fotbaliştii din Cluj. Şi tot aşa de evident rămîne faptul că ei se află în plin proces de asimilare a principiilor acestea, împrejurare care face ca jocul lor să aibă destule confuzii, destule erori, recunoscute la şedinţele de analiză, observate atît de antrenori cît şi de jucători.

Deficienţele se fac simţite la această foarte tinără, necoaptă echipă — în care doar *Adam, Costin* şi *Cîmpeanu* reprezintă generaţia mai veche — atît în atac cît şi în apărare. Aceasta în ciuda faptului că se insistă la reunirile cu jucătorii asupra scăderilor observate; la antrenamentele la două porţi „stopurile" sînt dese pentru a se explica pe viu greşeala de plasament din diferite faze, continuarea cea mai bună etc.

Lotul Universităţii Cluj, remaniat structural — a fost handicapat şi de o serie de accidenţări „în lanţ" *(Nesu, Szabo, Grajdeanu, Anca, Mustăţea)*, unele încă în actualitate, care au împiedicat pregătirea şi alinierea unui unsprezece mai redutabil, chiar în circumstanţele amintite. Pe de alta, lotul — în întregul lui — vădeşte lipsa unor jucători puternici, bine dotaţi fizic, capabili să se angajeze în duelurile mult mai riscante, mai pretenţioase, din preajma şi din interiorul careului. Dar defectiunea cea mai mare din formaţia Universităţii Cluj credem că priveşte pe conducătorul de joc în teren; un fotbalist nu numai cu calităţile intrinsece necesare postului, ci şi cu personalitate şi o autoritate totale asupra coechipierilor, un veritabil „timonier" pe 90 de minute. *Lică, Oprea, Mustăţea, Creţu, Moldovan, Barbu, Coman* şi ceilalţi nu beneficiază de o experienţă convenabilă Diviziei A şi au cu atît mai mult nevoie de acest glas din teren.

Urmărind viaţa de pregătire, de antrenament, a Universităţii Cluj mai multe zile — între meciul cu Steaguł roşu şi cel cu Universitatea Craiova — am constatat că principalele lacune ale meciului cu braşovenii au constituit obiectul muncii, adică: organizarea acţiunilor de atac între mijlocaşi şi vîrfuri, între fundaşi şi extreme; efectuarea loviturilor la poartă în mare viteză, fără pregătire, cît mai precis. La antrenamentul de marţi 26 martie de pildă, fiecare jucător a efectuat în medie 60 de lovituri la poartă, din diferite poziţii, în mişcare permanentă, cu balonul sosind din diferite direcţii, la înălţimi mereu modificate şi cu intensităţi şi ele permanent schimbate.

Totuşi, în meciul de la Craiova, echipa n-a pus în aplicare ceea ce s-a exersat la antrenamente. Conducerea nu-ngîn a continuat să se facă în mod exagerat, nu s-a pasat pe jos, rapid; rămîne încă o mare problemă adoptarea aplicării a devierilor balonului, a eliminării preluărilor, „timpilor morţi" cu efecte total negative şi asupra cursivităţii jocului şi asupra obţinerii unei eficacităţi convenabile; lansarea pe culoarele libere apărute în apărarea adversă nu se efectuează — fie chiar şi numai pentru mişcări înşelătoare iar un-doi-urile sau triunghiurile reuşesc rar. Antrenamentele următoare vor insista, aşa cum ne subliniază conducătorul tehnic al Universităţii Cluj, iarăşi şi iarăşi asupra acestor carenţe iar fondul va fi de regulă repetarea traseului la poartă din cele mai variate poziţii. Este încă nevoie de timp pentru a ce obţine măcar un început de cristalizare în joc.

EF. I.

U.T.A.

O ÎNFRÎNGERE CARE A PREGĂTIT VICTORIA

În etapa din 24 martie, U.T.A. este învinsă, pe teren propriu, cu 2—0, de către Dinamo Bacău. După o săptămînă, aceeaşi U.T.A., în deplasare la Tg. Mureş, cu aproape aceiaşi jucători (singur Bodea înlocuit cu Birău) administrează A.S.A.-ei o înfrîngere ... exemplară.

Să fie oare numai hazardul care şi-a spus cuvîntul, să atribuim toată această „schimbare la faţă" exclusiv dictonului: „balonul e rotund"?

Faptele, aşa cum s-au petrecut, după cele trei zile care au urmat „duminicii triste" de la Arad, ne-au edificat mai mult decît orice alte speculaţii.

Şedinţa de analiză care a urmat marţi a abordat cu toată seriozitatea lalurile negative ale jocului, punînd degetul pe rănile echipei.

În prima categorie a deficienţelor, antrenorul Dumitrescu a enumerat: inexistenţa dublajului, plasament neadecvat, jocul incilcit la mijlocul terenului rezultat din ţinerea exagerată a mingii, lipsa de orientare a atacanţilor care a dus nu numai la înghesuirea jocului, dar şi la ratări copilăreşti în fazele de finalizare.

Plecînd de la toate aceste constatări, antrenorii Dumitrescu şi Reinhardt au alcătuit un program de pregătire în săptămîna premergătoare meciului cu A.S.A. Tg. Mureş cu caracter relaxator, pentru ca jucătorii să poată fi restabiliţi din punct de vedere fizic, dar mai ales psihic, înlăturîndu-se în special starea de deprimare de după eşecul pe teren propriu.

Antrenamentul de marţi, care deobicei are o durată mai mare şi este mult mai intens, a fost alectat în special aprofundării de către atacanţi şi mijlocaşi — compartimentele cele mai deficitare — unor scheme tactice executate în viteză, cu ajutorul cărora să poată disloca apărarea adversă. S-au făcut numeroase reglări în care au fost solicitate mai mult extremele, acţiunile acestora terminîndu-se cu centrări la semiînălţime, sau cu ut la poartă. Apoi, au fost efectuate pase în trei cu schimbări de locuri cu latul şi exteriorul labei piciorului. În final sa şutat din mişcare şi din diverse poziţii spre poarta apărată cu schimbul de Gornea şi Weibelt.

La antrenamentu de miercuri s-a urmărit mişcarea în teren a „11-lui" probabil, cu Pojoni fundaş central, cu Petescu plasat în faţa fundaşilor centrali şi cu Lereter mijlocaş de legătură, manevrînd pe o rză mare de acţiune şi participînd atît în apărare cît şi în atc. În faţă era preconizată formula: Schiopu—Moţ—Axente.

Joi, echipa s-a oplasat la Reşiţa susţinînd un meci amical cu echipa de divizia B, C.S.M. din localitate. Rezultatul în sine nu a interesat, ci s-a urmărit mai mult îndeplinirea sarcinilor de joc pntru întîlnirea cu A.S.A.

Aplicînd cu strictete ideea studiată la „repetiţia" de joi, întreaga echipă a ţctionat la Tg. Mureş cu elan şi tantezie imprimînd jocului unritm susţinut. Cei trei atacanţi, Schiopu, Moţ şi Axente, bine serviţi de Meţcas şi Lereter, au reuşit prin lente şi driblingurisubtile şi mai ales prin contraatacuri fulgeratoare să desfăşă din încheieturi apărarea complet dezorientală a echipei „U.S.A. Tg Mureş.

GH. NERTEA

CRAIOVA. Autorul golului nr. 1 de ghicit: Ivan nu-şi stăpîneşte deloc bucuria. În grupul opozanţilor (dinspre dreapta) dezamăgirea. Foto: S. BRĂJOVEANU

FARUL

INTENŢII LĂUDABILE, REALIZATE DOAR PE JUMĂTATE

Era evident pentru toată lumea (şi cu atît mai mult pentru jucătorii constănţeni şi conducerea tehnică a echipei) că meciul de la Bucureşti, cu Steaua, reprezenta pentru Farul *un „moment cheie" al campionatului.* Şi jocul rezultatelor din etapă a confirmat aprecierile asupra caracterului deosebit al meciului de simbătă, de pe „23 August" i o victorie ar fi putut aduce echipa lui V. Mărdărescu pe primul loc în clasament!

Cum a pregătit Farul meciul cu Steaua?

Mai întîi, o precizare. Mărdărescu n-a organizat în săptămîna trecută nici un joc la două porţi, pentru a nu le tăia jucătorilor săi (aşa cum s-a exprimat chiar el într-o declaraţie făcută redactorului nostru care a urmărit pregătirea echipei) pofta de joc. De aceea, antrenamentele de marţi, miercuri şi joi s-au făcut „în familie", cu temă fixată.

Şi-a atins echipa acest obiectiv? Credem că da, Farul prezentîndu-se în bună dispoziţie de joc, în vervă chiar.

Alte obiective majore ale antrenamentelor din săptămîna precedentă jocului: *combinaţiile pe cupluri, trasul la poartă, intercalările în atac ale mijlocaşilor Manolache şi Koszka.*

Să vedem cum au fost transpuse în viaţă şi aceste deziderate ale lui Mărdărescu.

Acţiunile în cupluri s-au redus mai mult la lancu-Tufan, care au lucrat bine. Remarcabil jocul celui de-al doilea, care a făcut unul din cele mai bune meciuri ale sale în Capitală. Cum însă *Sasu* n-a renunţat la jocul său individualist, iar *Kallo* este departe de forma sa din toamnă, cuplurile cu extremele nu s-au înjghebat în măsura dorită. *Sub aspectul şuturilor la poartă, coeficientul de realizări a fost relativ satisfăcător, dar nu acelaşi lucru se poate spune şi despre calitatea şuturilor,* la care a păcătuit mai ales *Sasu.* Cît despre *Kallo*, el a avut foarte puţină îndrăzneală în acţiunile la poartă. De altfel, în antrenamentele săptămînii s-au petrecut lucruri care şi-au găsit confirmarea simbătă, pe teren. *Sasu* manifestase delăsare, nu participa îndeajuns la finalizare, a preferat centrări. *Iancu* a fost cel mai activ atacant, la antrenamente şi... el a fost şi autorul a două goluri în meci. *Cît despre exerciţiile de intercalare a mijlocaşilor în atac, acestea au fost reuşite cu precădere de Manolache care, de altfel, la o asemenea fază (min. 40) a fost chiar pe punctul de a deschide scorul.* Circumstanţele speciale de joc nu i-au permis lui *Koszka* participarea la atac în aceeaşi proporţie cu colegul său de linie, el fiind obligat să rămînă mai mult în sprijinul apărării imediate, ceea ce i-a cerut un efort deosebit, de care însă s-a achitat cu mult succes, fiind cel mai bun jucător al echipei.

Meciul anterior, cu A.S.A. Tg. Mureş, arătase unele slăbiciuni în centrul apărării imediate. *Antrenamentele echipei constănţene în săptămîna trecută n-au vizat însă fundaşii centrali în mod special* (cum s-ar fi cuvenit, poate) *şi deşigur nu e întîmplător faptul că golurile au fost primite cu „colaborare" directă* (golul al treilea) *sau indirectă* (golurile lui Tătaru II) *a acestora.* De altfel, aici a şi făcut antrenorul constănţean singura modificare de formaţie în meciul cu Steaua, dar după 1—3, cînd introducerea lui *Pleşa* era de-acum tardivă.

Sub aspectul pregătirii psihice, o paralelă între meciul cu A.S.A. şi cel cu Steaua: *echipa constănţeană se descumpăneşte uşor după ce primeşte gol.* După ce au fost egalaţi de mureşeni, cei de la Farul s-au bilbuit circa un sfert de oră şi doar faptul că au dat relativ repede al doilea gol i-a reechilibrat. Cu Steaua, după primul gol, *din nou Farul n-a ştiut „să suporte şocul" şi a pierdut, în aceste minute, nu numai partida ci, poate, şi campionatul.* Au contribuit, desigur, la derută echipei şi reprosurile pe care „fariştii" şi le-au făcut unul altuia. A surprins mai ales poziţia lui Koszka, jucător cu experienţă, care în loc să-l calmeze şi să-l încurajeze pe tînărul Ştefănescu, l-a admonestat.

În orice caz, în săptămîna premergătoare, echipa din Constanţa s-a pregătit pentru meci în spiritul unei echipe care vine „să joace la ciştig". *Ceea ce apare însă inexplicabil în evoluţia Farului este faptul că după ce au condus cu 1—0 constănţenii s-au retras într-o apărare cu destul de mici sanse de reuşită, dat fiind că era doar începutul reprizei secunde.* Or, în faţa unei formaţii cu experienţa celei militare, era greu de presupus că un avantaj aşa de fragil va fi menţinut din min. 58 pînă în min. 90. Dacă şi-ar fi păstrat media de joc de pînă atunci, Farul ar fi realizat, probabil, mai mult în acest decisiv meci.

R. U.

CONSTANTIN COMENTEAZĂ

Eu, Dobrin şi alţii...

Duminică, prin forţa împrejurărilor, am trăit o situaţie rară în activitatea mea de jucător. Adică, fiind programaţi să jucăm simbătă, duminică am fost un spectator fără probleme la meciul Dinamo Bucureşti—F. C. Argeş. Şi, trebuie să vă spun că, în această ipostază, am observat că poţi privi un meci, evoluţia unei echipe, eliberat de „prejudecăţile" de amănunt, tinzînd la aprecieri cu caracter definitoriu.

F. C. Argeş a nemulţumit pe suporterii săi şi chiar pe neutrii din tribună. Cineva, un comentator al acestei partide a concentrat această insatisfacţie în formula: „reprezentaţia Dobrin n-a avut loc". Concluzia m-a frapat şi reţinut-o pentru că de multe ori, în alte haine îmbrăcată, s-a referit şi la unele dintre meciurile făcute de către Steaua sau Dinamo Bucureşti, vrînd să ilustreze, cred eu, faptul că în meciurile respective super-valorile formaţiilor în cauză (dacă îmi este permis să spun aşa) n-au corespuns, iar eşecul poate fi justificat prin aceasta.

Dar, să revenim la F. C. Argeş, la Dobrin şi la aventura lor comună de duminică după amiază, de pe stadionul din Şoseaua Ştefan cel Mare. Drama echipei piteştene a constat în faptul că F. C. Argeş a vrut să joace în stilul Dobrin, chiar dacă jucătorul său model nu-şi semăna sieşi în această partidă, fiind anihilat complet de Stoenescu. Şi această dramă a argeşenilor seamănă, mai mult sau mai puţin, cu cele ale Dinamo-ului Bucureşti, Rapidului sau Stelei cînd Pircălab, Ion Ionescu, Dumitriu II sau... Constantin, dintr-un motiv sau altul, nu contează în „economia" jocurilor în discuţie. Este, aceasta cred şi cauza pentru care JOCUL lui F. C. Argeş mi s-a părut o caricatură a lui Dobrin, redus la lipsurile sale (lent, lipsit de percuţie în atac) şi fără geniul care-l impune la mijlocul terenului. O echipă aliniată la greşelile unui mare jucător.

Pentru că, deşi era evident că Dobrin nu există în acest meci, colegii săi nu s-au putut debarasa de „soluţia Dobrin", fiecare căutîndu-l necontenit, aşteptîndu-l să intervină decisiv în soarta jocului. De aici, acea falsă superioritate din repriza a doua, acea dominare sterilă, fără şuturi la poartă, fără riscuri; înregistrînd „decesul" deoarece au vrut să trăiască prudent. Singur Nuţu a mai încercat în partea finală a partidei să se elibereze de „obsesia Dobrin" şi să rezolve unele cazuri pe cont propriu.

Probabil că mulţi dintre cititori sînt gata să înlocuiască numele echipei şi al jucătorului cu „Steaua" şi „Constantin". Sînt îndreptăţiţi s-o facă. De altfel, conducerea tehnică a formaţiei noastre a sesizat, în ultima vreme, acest aspect al lucrurilor şi tocmai pe această bază se încearcă, la noi, o altă concepţie arhitecturală în care coloanele de susţinere fiind altele, nu neapărat elementul Constantin. Care? Viaţa va decide pe acel jucător a cărei personalitate va subsuma sau subordona eforturile întregului „unsprezece" pentru a-i da o structură monolitică.

În sfîrşit, înainte de a încheia, o întrebare: Ce părere aveţi de dezinvoltura lui Voinea, pe post de mijlocaş?

JIUL

PROSPEŢIME ŞI BUNĂ PREGĂTIRE FIZICĂ

Duminică, la Petroşeni, nu ştiai ce să admiri mai întîi: ziua splendidă, luminoasă, de primăvară călduţă, profilul vîrfurilor Paring şi Straja, acoperite de zăpadă, sclipind în soare, sau... jocul Jiului? Da, da, jocul Jiului, al acestei echipe care, la domiciliu, reuşeşte nu numai victorii (acestea, iată, au adus-o de pe locul 11, ocupat după etapa a XV-a, pe 6 înaintea celei de a XVIII-a), ci şi jocuri bune. Aşa cum a fost cel susţinut în compania Rapidului, cu toate că meciul era socotit ca o adevărată piatră de încercare. Şi aceasta din mai multe motive. Primul care cîntărea în balanţă era factorul psihologic: de mulţi ani, Jiul nu reuşise o victorie în faţa formaţiei giuleştene! Ai doilea: diferenţa de valoare presupusă a exista între cele două formaţii. La sfîrşit, gripa dăduse peste cap pregătirea unora dintre jucătorii Jiului şi ei nu-şi mai puteau valorifica potenţialul real.

Cum au încercat antrenorii Ştefan Coidum şi dr. Vasile Frînculescu să întoarcă balanţa în favoarea echipei lor?

Pînă cu două săptămîni înaintea meciului cu Jiul, Rapid folosise apărarea cu „libero". Dîndu-şi însă seama că haina îmbrăcată nu e pe măsura sa, Rapid a redevenit Rapidul „clasic". Şi toată pregătirea teoretică făcută pînă atunci de Coidum a trebuit să fie luată de la capăt. Faptul era şi greu dar, într-o măsură, şi uşor. Greu pentru că trebuia să ştergi cu buretele tot ceea ce se demonstrase ca fiind bun pînă atunci şi, într-un fel, uşor pentru că principiile de bază ale jocului campionilor erau deja cunoscute.

Din punct de vedere tehnic, Jiul s-a pregătit să-i întreacă pe bucureşteni cu armele sale recunoscute: viteza, puterea de explozie, raza mare de acţiune — în special — a atacanţilor. Şi, la meci, s-a văzut cîtă dreptate au avut antrenorii minerilor în orientarea antrenamentelor pe aceste direcţii: aproape că nu a fost fază din meci în care jucătorii Jiului să nu se arate mai proaspeţi, să nu fie primii la balon. Şi nu se poate spune că toate acestea la un loc nu au contat într-o măsură destul de mare în obţinerea victoriei. Pentru că, prin contrast, feroviarii au jucat lent, fără vlagă, ca şi cum victoria obţinută de ei asupra Stelei le-ar fi dat dreptul să obţină fără joc şi cele două puncte din partida cu Jiul! Singura lor acţiune din tot meciul a fost cea din min. 49 în care Dumitriu II şi-a adus aminte că este... Dumitriu II şi a făcut acea cursă de aproape o jumătate de teren terminată cu penaltiul transformat de Neagu.

Egalitatea de pe tabela de marcaj părea că răstoarnă calculele lui Coidum. Dar a intervenit pregătirea psihologică de care aminteam la începutul rîndurilor noastre şi care a făcut ca în cele din urmă, balanţa să încline în favoarea minerilor. Ei au marele merit că au ştiut să depăşească momentul psihologic al meciului şi să se arunce în atac cu puteri înzecite, uitînd golul primit, şi depăşind astfel o echipă superioară lor din punct de vedere al experienţei de joc.

Al treilea motiv pentru care am spus că partida cu Rapid constituia pentru Jiul o piatră de încercare, era acela că mulţi dintre jucători, chiar dintre cei de bază, fuseseră bolnavi de gripă în săptămîna dinaintea meciului. Chiar înainte de a se începe partida, Ştefan Coidum îşi manifesta îngrijorarea din această cauză. Unii dintre cei bolnavi, nerestabiliţi încă pe deplin nici nu au jucat în prima formaţie, ca de pildă V. Ionescu, prezent însă în echipa de tineret-rezerve. Doar Talpaş şi-a îmbrăcat tricoul său cu nr. 2 şi a fost — învingînd umările bolii — unul din factorii de bază ai victoriei Jiului.

După părerea noastră, înfrîngerea Rapidului la Petroşeni este o urmare directă atît a jocului slab prestat de formaţia din Giuleşti, dar şi a modului în care au fost canalizate şi conduse pregătirile Jiului în săptămîna jocului.

M. T.

PETROŞENI. Portarul rapidist, Raducanu, anihilează acţiunea lui Libardi. Foto: A. DULA

F.C. ARGEŞ

DE CE O ALTĂ PARTITURĂ?

Era n-a fost însă asimilată organic şi văzînd evoluţia ex-liderului la Bucureşti, ne-am întrebat în ce măsură ciclul de antrenament săptămînal poate fi considerat laboratorul spectacolului duminical, antecedentul său valabil. Sau cumva, asemeni alchimiştilor, jucătorii incredinţează hazardului forma lor sportivă, astfel încît efortul depus într-o săptămînă la antrenamente ca şi pregătirea tactică imprimată echipei devin nişte elemente „imponderabile", total imprevizibile.

La unul din antrenamentele săptămînii trecute, antrenorul Mladin a indicat jucătorilor săi un exerciţiu de îndeminare cu mingea, în regim de viteză, pe porţiunea de teren specifică postului respectiv, atacanţii trebuind să-şi încheie acţiunea cu şut la poartă. În meciul cu Dinamo însă, piteştenii n-au avut, practic, extreme, pentru că Nuţu a acţionat de multe ori — din proprie iniţiativă — mai spre mijlocul terenului, asumîndu-şi un rol combinativ care nu-i convine; Jercan — departe în acest retur de la debutul în „A" — nu se demarca de loc, iar Radu, trimis pe vechiul său post în urma introducerii lui Turcan în teren, se plasa mereu în centru. Astfel, posibilităţile de contraatac erau iniţial reduse, şuturile la poarta lui Datcu au putut fi numărate pe degete.

Bănuiesc că mi spunea că jucătorii argeşeni au ajuns pe un loc fruntaş în clasament, gîndindu-se în special la jocul propriu, la rezervele lor interne, nevalorificate încă, şi mai puţin la adversari. Şi că acum fotbaliştii argeşeni trebuie se uite cînd în sus, cînd în jos... Nu cumva o uscară inhibare i-a clătinat?

Pentru că duminică la Bucureşti a dispărut dezinvoltura cu care au acţionat acasă, pentru că Dobrin, cel care a intors senzaţional, în toamnă, rezultatul meciului cu Steaua, la ultima evoluţie a piteştenilor în Capitală, şi cel care a dirijat victoria echipei sale asupra studenţilor craioveni, a sclipit rareori în partida cu Dinamo, incomodat vădit de marcajul strict al lui Stoenescu ca şi de rolul, inedit pentru el, de vîrf de atac avansat, cu sarcina de a „sparge" frontal linia de apărare dinamovistă. Dobrin, deşi este încadrat în compartimentul ofensiv, nu face parte din categoria jucătorului de tip Iancu-Oblemenco, el fiind un jucător creator, imaginativ, apt să coordoneze din „linia a doua" ofensiva echipei sale. Aşa s-a întîmplat pînă acum, cînd lui Dobrin i se destinase rolul convenabil de înaintaş retras, distribuitor şi anticipator. De aceea a apărut neinspirată folosirea lui pe un post care-i dezavantajează, fapt evident repercutat în jocul echipei, mult diferit duminică de cel practicat cu „U" Craiova.

Personalitatea echipei se exprimă deci sporadic, de la etapă la etapă, ba chiar în cuprinsul aceluiaşi meci.

Or, la o echipă matură, echilibrată, aşa cum aspiră să ajungă F. C. Argeş (şi actualul campionat a relevat semne încurajatoare în acest sens) personalitatea e chipei trebuie să se exprime atît prin inventivitatea dovedită în teren de jucătorii săi, cît şi prin redarea cît mai fidelă, dar originală, în timpul jocului, a „lecţiei" bine prepătite de către antrenori şi învăţată acasă, în orele de antrenament.

P. SL.

BUCUREŞTI. Haidu (Dinamo) se uită în direcţia... în care ar fi vrut să trimită balonul. Dar acesta, pus pe şotii, a pornit-o în cu totul altă parte. Foto: D. LAZARESCU